

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 29. května 2014 o stížnosti odsouzeného **Václava H** [REDACTED], nar. [REDACTED] 1983, proti usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 18. dubna 2014 č.j. 2 PP 72/2014-46, **t a k t o** :

Podle § 148 odst. 1 písm. c/ tr. řádu se stížnost **z a m í t á** .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením byla podle § 88 odst. 1 písm. a/ tr. zákoníku zamítnuta žádost odsouzeného **Václava H** [REDACTED], nar. [REDACTED] 1983, o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků, jenž mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 23.9.2010, č.j. 4T 134/2007-338, pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zákona.

Ihned po vyhlášení tohoto usnesení podal odsouzený **Václav H** [REDACTED] do protokolu stížnost, kterou později odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Ve stížnosti uvádí, že z jeho postoje deklarovaného při veřejném zasedání nelze dovozovat, že by se snad necítil být vinen tím, že na poškozeného střílel. Nemůže se pouze ztotožnit se skutkovým stavem věci tak, jak byl zjištěn soudem prvního a druhého stupně. Je si vědom toho, že jeho snaha o prokázání stavu nutné obrany může být vnímána negativně. Bylo by však nespravedlivé, klást mu tuto okolnost k tíži, když se jednalo o způsobem vedení jeho obhajoby. Je přesvědčen, že se v daném případě bránil napadení, jednal především instinktivně a zcela jistě neměl v úmyslu způsobit poškozenému těžké zranění. Toto je mu velice líto. Domnívá se, že na této okolnosti nelze při spravedlivém posuzování jeho žádosti o podmíněné propuštění stavět argumentaci o nepolepšení se a dokonce snad i předpoklad, že na svobodě nepovede řádný život. Byl by tím trestán za způsob své obhajoby. Byť se od samého počátku domnívá, že skutečně jednal v sebeobraně, nikdy se nestavěl proti smyslu a účelu trestního řízení. V žádné jeho fázi se neskrýval, trestnímu řízení se nevyhýbal, naopak spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a účastnil se všech vyšetřovacích úkonů. Poté, co byl pravomocně odsouzen, sám dobrovolně nastoupil do výkonu trestu. Nelze proto souhlasit se závěrem soudu prvního stupně, že ke svému odsouzení zaujímá takový postoj, aby to mohlo vést k domněnce, že e nepolepšil a na svobodě nepovede řádný život. Kdyby odsouzený takový postoj skutečně zaujal, zcela jistě by dobrovolně nenastoupil výkon trestu, ale snažil by se mu vyhnout nebo uprchnout. Respekt odsouzeného k výkonu trestu vyplývá také z jeho bezvýhradně vzorného chování ve věznici. Je nepochybné, že se u něho jednalo o ojedinělé vybočení z jinak řádného života, v případě podmíněného propuštění v něm bude pokračovat, pro tento případ má zajištěnu práci i rodinné zázemí. Zcela jistě se bude vyhýbat jakémukoli porušování zákonům a situacím, jež by mohly vést k opakování jeho činu. Soud prvního stupně poukazuje na to, že odsouzený dosud neuhradil poškozenému škodu. V průběhu řízení využil možnosti podat

mimořádný opravný prostředek a ústavní stížnost a o jejich výsledku se dozvěděl až ve výkonu trestu. Prakticky tak neměl možnost škodu uhradit. Teprve po propuštění z výkonu trestu na svobodu bude moci ze svého příjmu v zaměstnání poškozenému škodu uhradit. Navrhuje, aby bylo napadené usnesení zrušeno a jeho žádosti o podmíněné propuštění bylo vyhověno.

Krajský soud přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného usnesení, i postup řízení, které mu předcházelo a zjistil, že stížnost není důvodná.

V řízení před soudem prvního stupně nedošlo k žádným procesním vadám, které by mohly mít vliv na správnost zjištění soudu prvního stupně nebo na možnost odsouzeného Václava H. uplatnit svá práva. V průběhu veřejného zasedání byly provedeny všechny důkazy potřebné ke zjištění, zda jsou splněny podmínky, které ustanovení § 88 odst. 1 písm. a/ tr. zákoníku stanoví pro podmíněné propuštění.

Podle § 88 odst. 1 písm. a/ tr. zákoníku soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného, a odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody.

Polepšení odsouzeného je vývojový proces proměny osobnosti odsouzeného, který se navenek projevuje v jeho chování. Při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody jde právě o to rozlišit, kdy chování odsouzeného a plnění jeho povinností ve výkonu trestu odnětí svobody jsou projevem vnější adaptace odsouzeného na prostředí věznice a kdy jde o známky skutečných změn osobnosti odsouzeného.

Odsouzený namítá, že se nemůže ztotožnit se skutkovým stavem věci tak, jak byl zjištěn soudem prvního a druhého stupně a je si vědom toho, že jeho snaha o prokázání stavu nutné obrany může být vnímána negativně. K tomu je třeba uvést, že v nalézacím řízení má každý právo hájit se, jak uzná za vhodné a toto právo není a nikdy nebylo odsouzenému odpíráno. Rozsudek Okresního soudu v Teplicích ze dne 23.9.2010 č.j. 4T 134/2007-338, kterým byl odsouzenému uložen trest odnětí svobody za trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zákona, je pravomocný a odsouzený tento trest vykonává, a soud prvního stupně správně zdůrazňuje, že postoj odsouzeného Václava H. i v řízení o podmíněném propuštění je takový, že odsouzený se do současné doby nesmířil s tím, že byl Okresním soudem v Teplicích odsouzen a že mu byl důvodně uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Z postoje odsouzeného je naopak patrné, že i po výkonu poloviny uloženého trestu má za to, že se žádného trestného činu nedopustil, jednal v sebeobraně, a proto také rozhodně nemá zájem se poškozenému omlouvat za jednání, kterým mu způsobil škodu na zdraví. Odsouzený zdůraznil, že podle jeho mínění proti němu poškozený křivě svědčil. Soud prvního stupně tedy správně dospěl k závěru, že chování odsouzeného ve výkonu trestu není v této souvislosti projevem polepšení ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 tr. zákoníku, neboť až dosud si odsouzený neuvědomuje závažnost svého činu a ke svému jednání, za které byl odsouzen, se nestaví kriticky. Závěr soudu prvního stupně, že nelze dojít k závěru, že

odsouzený prokazuje potřebný stupeň polepšení, je proto podle zjištění krajského soudu správný a v rozhodnutí, kterým byla žádost odsouzeného Václava H [REDACTED] o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody zamítnuta pochybení zjištěno nebylo.

Stížnost odsouzeného Václava H [REDACTED] proti usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 18. dubna 2014 č.j. 2 PP 72/2014-46 tedy nebyla důvodná a byla podle § 148 odst. 1 písm. c/ tr. řádu zamítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

V Liberci dne 29. května 2014

Mgr. Dagmar D z i k o v á v.r.
předsedkyně senátu

Vypracoval :
Mgr. Jiří M a l i n o v s k ý

Za správnost vyhotovení :
Petra Plhalová